

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Quòd nemo hominum in terra magis sit certus, quàm Christianus,
Religionem suam esse veram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

nes bestiarum agere vitam: ipse utrinque tum è veteri, tum è novo Testamento est suffuratus ad compilandum suum Alcoranum; & quod de suo adjecit, deliria & ridiculæ sunt ineptiæ. Jesus Christus docuit & condidit legem, quæ tota est supernaturalis, effata ipsius sunt prorsus divina, moralia ipsius, dogmata tam sunt pura, tam sublimia, tamque admirabilia, ut qui solerter adimpleret illa, vitam viveret Angelorum.

Mahomet erat homo brutus, nec unquam aliquod in tota vita sua patravit miraculum. Jesus Christus est Homo-Deus, qui ingentem maximorum miraculorum accumulavit numerum, quorum veritas tam est explorata, ut negari non possit, cum maximi ipsius inimici horum oculati fuerint testes, nec illa poterint diffiteri.

Mahomet se firmavit trucidandò inimicos suos: Jesus Christus firmavit se, permittendò ab inimicis suis trucidari suos. Mahomet fecit id, quod quisvis alius

homo facere potest, lucrari nimirum homines lenocinandò ipsorum inclinationibus: Jesus Christus fecit, quod nullus alius homo facere potest, allicere nimirum, omnes ipsorum inclinationes opprimendò. Denique nihil conspicitur in Mahometo, nec in lege ejus, nec in Secta ipsius, quod non sit vel naturale, vel vitiosum, vel insulsum: Nihil invenitur in Christo Jesu, quod non sit ex opposito totum supernaturale, totum divinum; ipsius lex est perfectissima & sublimissima, quæ unquam data fuerit hominibus; & ipsius Ecclesia tam est sancta, tamque pura, ut non sit perfectio homini possibilis quam ipsa vel non præcipiat, vel non suadeat.

Hac ratione Secta Mahometi mirificè inservit ad probandam Divinitatem Jesu Christi, ob summam oppositionem sanctitatis hujus Dei-Hominis, respectu scelerum monstri hujus infernalis; sicut nunquam apparet melius radiosi decor luminis, quam adductus in comparationem cum tenebris.

ARGUMENTUM.

Quòd nemo hominum in terra magis sit certus, quàm Christianus, Religionem suam esse veram.

ARTICULUS V.

Nil tanti nostra refert, quàm scire, an adoremus Deum verum, an veram profiteamur religionem, & securè ambule-

mus in via salutis nostræ? de super Maximi pon-
incurium esse, maximam argue-
ret vel stupiditatem, vel despera-
tionem, eò quòd nil minùs depen-
deat ab hoc, quàm vel felicitas,
vel

vel infelicitas aeterna, qui hoc non aestimat, desperatus est; & qui aestimat, nec tamen laborat, an teneat viam vel felicitis vel infelicitis aeternitatis, creaturarum omnium se demonstrat stupidissimam: nulla enim ex omnibus est, quae non omni contentione ad suum collimat centrum, ubi suam receperit beatitudinem.

Omnes homines, qui naturaliter beati esse desiderant, habere se putant aliquam certitudinem, quod bonam teneant, qua illuc perveniant, viam: sed Christianus de hoc ex omnibus magis est certus: Nam ecce tibi discursum solidum, optimèq; fundatum, quem format secum ipse, quemque nullus praeter ipsum formare potest.

Certum est, quod Auctor, qui dedit mihi esse, sit Deus, quem adorare, cui famulari, quem amare debeo: verum est, me ipsum non cognoscere; probe tamen novi, ipsum producendò me impressisse animam meam certam quandam legem, quae mihi naturalis est, quam ignorare non possum, quam nemo me docuit, quamque nemo erueri mihi potest ex animo. Quæro igitur ipsum agnoscere, ut ipsi adhæream; & hæc lex, quam impressit animam meam, servit mihi ceu facula ad me deducendum: aspicio quidem inter omnes mundi nationes leges plurimas & religiones diversas; sed probe novi ex omnibus non nisi unicam esse veram, quam ample-

cti debeam; & non nisi unicum me habere medium cognoscendi illam, quod me non possit fallere. Illa, cui melius convenit cum lege, quam cordi meo circumfero insculptam à manu illius, qui mihi dedit esse, mihi est amplectenda; in hoc decipere me non possum.

Apprehendo igitur manibus legem Christi Jesu, illamque attentè considerans confero cum lege, quae mihi naturalis est & congenita, & illas invenio tam similes inter se, ut dubitare non valeam, quin is, qui fecit unam, fecerit & alteram: impossibile igitur mihi est, me falli profitendò hanc religionem, cum proprio meo noverim experimento, hanc esse ejus, qui esse mihi dedit, religionem. Hoc est, quod dicere voluit Tertullianus, quod omnis homo naturaliter Christianus sit; id est, quod portet secum congenitam quandam facem, quae est hæc lex omnium hominum inscripta cordi, quae deducat ipsum ad eligendam religionem Christianam præ cunctis aliis, velut magis conformem lumini naturali conscientiae suae. Et hoc est verum illud lumen, de quo loquitur S. Joannes, quod illuminat omnem hominem, qui venit in hunc mundum; quia afferimus nobiscum omnes eandem hanc facem, dum egredimur è sinu matrum nostrarum, & mundum ingredimur: *Erat lux vera, quae illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.*

Impossibile est hominem falli; profitendò religionem Christianam.

Tertullianus.

Joan. 1.

F f 2

Novi

Discursus evidens, qui afferat consolationem Christiano.

pon-
bis
et re-

Lex naturalis
non est, nisi
Lex Christiana
perfecta &
exculta.

Novi probè, verba sancti Joannis litteraliter intelligenda esse de Christo Jesu, qui ipsemet dixit, se esse lucem mundi; & hoc excellenter impletur, cum ipse sit lumen divinum, quod venit, ut illuminet lumen nostrum naturale. Lex admirabilis, quam attulit nobis è cælo, quasi aliud non facit, nisi quod denuò designet nobis lineamenta legis nostræ naturalis, quæ quasi deleta erant in anima nostra per tenebras peccati; ipsa illustrat, quod erat intricatum immoderatione passionum; ipsa magis distinctè me docet, quod jam noveram confusè; ipsa perficit imaginem similitudinis Dei, cujus jam rudem apportaveram delineationem, egressus è sinu matris meæ. Haud difficulter igitur agnosco legem Christianam pro religione mea, quam primùm apparet mihi, seque meis exhibet oculis, amplector illam cum gaudio, ipsique dico: Tu eadem ipsa es, quam interius gerebam absconditam, & jam mihi exterius appareas. Ecce tibi id, quod cor meum volebat dicere, non video ante oculos meos, nisi id, quod gerebam in fundo cordis & animæ meæ.

Omnis homo
nascitur Christianus
ruditer delineatus.

Affirmari securè potest, omnem hominem, qui nascitur in mundum, esse Christianum ruditer delineatum, nihilque facilius esse, quàm facere ex ipso Christianum perfectum. Nam si mox instrueretur, antequam aliquo

imbutus esset errore, tam facile admitteret religionem Christianam in animam suam, sicut corpus ipsius naturaliter fugit lac ex uberibus matris suæ, eò quod sentiret optimè, aliud non fieri, nisi quod ipsi clarius explicaretur id, quod implicatum & involutum jam gerebat naturaliter in fundo cordis sui: nolo dicere, ipsum naturaliter habere fidem; novi enim hanc esse virtutem infusam & supernaturalem; sed dico, quod nihil haberet oppositionis ad recipiendam doctrinam, quam fides docet, eò quod hæc maximam habeat convenientiam cum principiis luminis sui naturalis.

Narraverunt mihi iniqui fabulationes, dicebat olim sanctus Rex David, *sed non ut Lex tua.* Quæcunque alia mihi proponatur doctrina, non sentit hanc sympathiam animus meus, quam sentit, dum tua proponitur illo; cor meum non recipit illam ea cum complacentia, illa cum benevolentia, quæ tua recipit mandata; & anima mea non gustat in illa hanc suavitatem, quæ tranquillitatem obtineat & consolationem: in vanum cæteros omnes audio discursus; nil ejusmodi hic invenio, quod experior in lege tua; degusto ipsam certâ quâdam ratione, quæ certum me reddat, me non decipi, ipsamque verè esse vitam animæ meæ.

O quàm verum est, infinitam quasi differentiam esse inter legem

psal. 118.

Lex Evangelica infinita ratione nobilior cunctis aliis legibus

gem sancti Evangelii, & omnes alias leges, unquam hominibus datas. Nam aliquæ manifestè ad-versantur sanæ rationi, velut illæ tot nationum idololatrarum, quæ firmant & approbant crimina, quæ adorant divinitates infames, quæque nonnisi vanis imaginationibus replent animum: aliæ deprimunt & rectæ rationi inurunt maculam, dum illam instituunt nonnisi vivere pro corpore bestiarum more, sicut Lex Mahometi, quæ tota quanta carnem sapit: aliæ constringebant animam in statu admodum rudi, inculto, & imperfectissimo, uti lex veteris Testamenti, quæ nonnisi figuras dabat, & nonnisi in externis consistebat cæremoniis.

Sed doctrina Evangelii tantæ est sanctitatis, ut non tantum condemnet omnia peccata etiam minima; sed nec unicam sufferat ac tolleret imperfectionem voluntariam: tantæ est puritatis, tamque divina, ut non solum non dirigat animam ad vivendum pro nutu & arbitrio corporis, sed potius oppugnet omnes sensuum inclinationes, & attollere contendat homines ad vivendum vitam plus quam Angelicam & prorsus cælestem. Illa tantæ sublimitatis est in suis luminibus, ut tales nobis manifestet & detegat veritates, quæ naturaliter subire nunquam possent mentes hominum. Tandem tam excelsa est & elevata supra naturam in sensibus suis & af-

fectibus, quos nobis inspirat, in operibus & exercitiis, quæ nobis proponit, ut necessario attollere nos debeat supra nosmetipsos, nobisque suppeditat auxilium gentiæ supernaturalis & prorsus divinæ, ad conferendas nobis vires adimplendi id, quod nobis præcipit.

Totum percurrere mundum, quantum volueris, indaga; & vide, an inventurus sis aliam legem, quæ vel parum accedat ad eximiam perfectionem illius, quam edocuit nos Christus JESUS examina reliquorum hominum, cuiusque fuerint religionis, mores ac vitam; an inventas unicum solum, qui vel à longè attingat sanctitatem perfecti Christiani? Dico plus. Imaginare tibi aliam quamcunque vitæ excellentioris rationem, vel statum quemcunque magis perfectum illò, ad quem aspirare nos jubet; & videbis, an ejusdem solummodo eformare tibi poteris vel levem idæam. O DEUS! quanta securitas Christiano profitenti legem hanc sanctam, tam puram, tam sublimem, tamque perfectam! & quantum illi gaudium, dum dicere potest: Certus sum ob conformitatem, quam conspicio manifestam inter legem hanc divinam & naturalem, quam ipsemet Creator meus insculpsit cordi meo, quòd illam profitendo adorem eum, serviam illi, qui creavit me: & consequenter solatio mihi

Quanta differentia inter vitam Christiani, & ceterorum hominum.

est, firmam ac indubiam mihi esse certitudinem, quod profitear solam veram religionem, quæ sit in mundo, & ambulem absque satisfactione rectam salutis meæ viam: certitudinem hanc cæteri homines habere non possunt, sicut Christianus.

Verus Christianus tantam habet certitudinem circa veritatem religionis suæ, ut dubitare de illa non possit.

Sed totum hoc, quod dixi, nihil est respectu infallibilis illius certitudinis, quam recipiunt animæ, quæ verè cognoscunt Christum Jesum, quando placuerit ipsi esse lumen illorum, quando se illis manifestat in arcano & abdito cordis sui, quando ostendit illis pulchritudinem veritatum à se edoctrarum, quando dogmatum suorum propinat illis dulcorem & excellentiam; & tandem quando regnum suum erigit in corde ipsorum, & divinus suus Spiritus ibi gubernat, imperat, & absolutum ipsius obtinet dominium. Tunc enim anima aspicit veritates, quæ sibi tam inutilitæ, tamque admirabiles videntur, ut rapiatur ab ipsis extra se, & tota maneat attonita; sublatam se tunc cernit in luminum divinorum regionem, in qua probe videt quod se ipsam non poterit collocare, & in qua tam firmam recipit certitudinem, spectare se ad Deum, & Deum ad se, ut Beati, qui vident ipsum in cælo clare, quasi certiores non sint, quod possideant ipsum per gloriam, quam certa est ipsa, quod possideat illum per gratiam: di-

ceres, ipsam amplius non indigere fide, tantam habet evidentiam & certitudinem de hac veritate.

O Jesu, quam pretiosus es thesaurus animæ te possidenti! ô Jesu, quam radiosus & splendidus appares Sol animæ te possidenti! Sed nemo cognoscit te bene, nisi cui dignatus fueris temetipsum manifestare. Si cæcus forem, incassum mihi fieret sermo de pulchritudine solis & luminis; integro namque anno ipsum usurpans auribus, nihil fermè haurirem de eo cognitionis: sed si Deus aperiret mihi oculos, & ego versùs solem vibrarem eos, melius is mihi se ostenderet in momento per radiorum suorum minimum, quam omnes homines mundi simul, omni discursu suo mihi ostendere potuissent.

Eheu! invanum contendimus cognoscere te, ô divine Jesu! incassum millenos impendimus conatus ad comprehendendum aliquid de excellentiis tuis! Omnes nostræ meditationes, & omnes nostri discursus, quasi nihil illarum ostendent nobis. Sed tu ipse, ô splendide Sol æternitatis, in momento ostendere & manifestare te potes animæ, ratione quâdam, quâ demulceatur, quâ oblectetur summè, sed quam aliis explanare non possit: degustat illam, & manet in pace, tantâ cum dulcedinis & gaudii abundantia, ut præferat ipsam omnibus mundi sceptris & solis.

AA

Non possumus cognoscere Jesum Christum nisi ipsemet nos illustret divino lumine suo.

An ergò nunquam, ô mi JESU! agnoscam te! Admiror in parvo hoc opere ostendere te aliis; sed quomodo hoc faciam tam parum ipsemet cognoscens te? Ah cognoscam te, ô mi amabilissime JESU! an nunquam tam ero aspiciatus, ut aspiciam aliquid ineffabilis pulchritudinis tuæ? ô quam mallet unico duntaxat instanti videre te, quam omnes mundi pulchritudines totâ vitâ

meâ! *Ostende faciem tuam, & salvi erimus.* Psalm. 79. v. 4. Sed prærogativa hæc est, quam non largiris nisi animabus, quæ se illâ reddiderunt aliquâ ratione dignas diurnâ perseverantiâ in te quærendô, tibi vacandô, tibi famulandô, teque amandô. Prosequar igitur loqui de te, teque considerare in omni statu tuo. Hic exordior à Nativitate tua.

CONSULTATIO VII.

De Ingressu JESU CHRISTI in mundum, qui abjectus quidem videtur, sed clarè ostendit ipsius Divinitatem.

Rigor hyemis,

Tempus Adventûs appropinquebat, & longos jam progressus fecerat hyemis, quamvis nonnisi parvis accesserit diebûs. Probè vidimus, impedire nos voluisse ipsam à proseguendo nostro itinere, eoque unicâ nocte nobis omnes subtraheret vias, abscondendo illas sub ingenti tapete candido, quem intraverat & extenderat super universum orbem. Incidit bono nostro Ecclesiastico cogitatio, magnum id esse linteum, quod præparatum ipse servabat ad sepeliendos omnes homines, quos occidendi frigore ardebat desiderio. Et certè vidimus optimè, id ipsam voluisse universo mundo: siquidem inusitatâ crudelita-

te, quam indiscriminatim exercebat in omnes, non parcendô etiam innocentissimis, ipsos omnes tenebat captivos in propriis suis ædibus, ubi obstringebat ipsos cunctis Ergastulariis esse fideliores, in servandis nunquam non januis & fenestris suis probè clausis, arctè firmatis.

Si invenerat quenquam tantæ temeritatis, ut egredi indè præsumperit se invitâ, protinùs involavit in corpus ejus, tanto excipiens illud cum rigore, tamque malè habens, ut tremore concusserit generosissimum quemque, ita, ut illicò cogeret ipsum reverti in suum carcerem, quò totus redibat pallidus, affirmans, se esse magis, quàm semi-mortuum.

Ut